

Manglende anmeldelser av tegneserier i norske aviser tyder på at kulturredaktørene er ute av stand til å skille mellom viktig og uviktig.

Skal hypen styre kritikken?

DEN STØRSTE: Jasons krimdrama «Savnet katt» ble anmeldt i flere aviser, men så er Jason også en av de norske kunstnerne med størst internasjonal anerkjennelse, skriver Morten Harper. ILLUSTRASJON FRA BOKEN

TEGNERIE

LANDETS FØRSTE SEMINAR om tegneseriekritikk arrangeres i Bergen i morgen. Arrangøren Raptus stiller spørsmålet: «Hva er en god tegneserie, og hvordan skal den vurderes?»

Det er en viktig diskusjon både for kritikere og serieskapere, men tegneseriekritikkens hovedproblem er at det er altfor lite av den i dagspressen.

SAMTIDIG SOM UTGIVELSEN av kvalitets- tegneserier har fått bedre vilkår med en egen innkjøpsordning, og interessen for norske tegneseriebøker fra utlandet er økende, struper avisene anmelderiet. I dag er det kun Bergens Tidende og Dagbladet av dagsavisene som bedriver tegneseriekritikk av noenlunde omfang.

La oss se på deknningen av det siste årets sentrale utgivelser: Martin Ernstsens oppvekstskildring «Eremitt», kategorivinner i konkurransen «Årets vakreste bok», er bare anmeldt av BT og Stavanger Aftenblad.

ENDA VERRE er det for barneboken «Passe på en puddel» av Anna Fiske, en av landets mest anerkjente illustratører. Den er BT alene om å anmelde. Jasons krimdrama «Savnet katt» er

mer anmeldt: Både Dagbladet, VG, BT og Fædrelandsvennen skrev om den. Men til å være den første egentlige tegneserieromanen til en av de norske kunstnere eller forfattere med størst internasjonal anerkjennelse, er antallet ikke spesielt imponerende.

VGS ANMELDELSE kom attpåtil et par måneder etter utgivelsen, da boken inntok den amerikanske bestselgerlisten. Situasjonen er ikke bedre for oversatte kvalitetstegneserier.

Årets Sproingprisvinner, «Skyttergravskrig» av Jacques Tardi, om første verdenskrig, er det bare BT, Fædrelandsvennen og Dagbladet som har funnet plass til.

FORTELLINGEN OM «NORSKE TEGNESERIERS GULLALDER» HAR GÅTT UT PÅ DATO

DET SYNES SOM AVISENES tegneseriekritikk er prisgitt en generell hype for mediet. Med albumbølgen på 1980-tallet og «tegneserier for voksne»

fulgte en ikke ubetydelig tegneseriekritikk i mange aviser. Det varte noen år. Så på slutten av 90-tallet kom fortellingen om «norske tegneseriers gullalder».

Igjen ble det flere anmeldelser og i flere aviser. Men igjen bare en trend, og ikke noen varig endring i tegneseriekritikken. Fortellingen om «norske tegneseriers gullalder» har gått ut på dato, men skal anmelderiet være prisgitt kløktige slagord og bransjens markedsføring?

DET ER VANSKELIG å forstå den redaksjonelle begrunnelsen for den bevisstløse håndteringen av tegneseriene. En mulig grunn kan være tegneseriens svekkede posisjon i populærkulturen, med fallende bladsalg og færre titler.

Samtidig har utgivelsen av nye tegneseriebøker økt. Det er tegneserier med langt lavere opplag, men skal kritikken styres av salgstall? En annen forklaring kan være at kulturredaktørene er så lite interessert i tegneserier at de er ute av stand til å skille mellom hva som er viktige og uviktige utgivelser, og derfor velger vekk feltet fullstendig.

Det ene er ikke mindre pinlig enn det andre.

KULTURDEBATT

FLEKSNES: Rolf Wesenlunds tolkning.

Sjøli og Fleksnes

HANS PETER SJØLI kan ikke ha skjønt mye av årsakene til Fleksnes sin plass i nordmenns hjerter. (mediekommentar 06.09.)

Kanskje han bør ta en reprise på episoden med togkonduktør Gunnar Haugen og Marve?

Den sekvensen og det ordskiftet er ikke lett å slå.

Episoden med de to bilførerne som ikke vil rygge, tåler også å sees flere ganger.

Da han mistet sin «mayday», var det kun medlidenskap vi fulgte med Marve.

Hovedforklaringen på Marves suksess er ikke at vi fryder oss over hans dumhet, men at alle kjenner seg litt igjen i figuren Marve, hvis de vil kjenne etter da. Der er så mange nyanser i personen og i de enkelte episodene.

Temaene man spant det hele rundt, var meget gode.

At Wesenlunds kropp og ganglag var skreddersydd til rollen, er vel mer tilfeldig.

Fleksnes har sitt utspring i England, humorens desiderte arnested.

I 1989 så jeg tilfeldigvis den engelske versjonen av «Blodgiveren», den gikk i reprise på BBC. Rolv Wesenlund var bare helt overlegen.

Så langt jeg evner å vurdere, står Fleksnes sterkt den dag i dag også blant yngre seere.

Det sier vel det meste?

ARILD KJESETH, RÅDAL

FAKSIMILE: BT 06.09.

DAGENS KULTURDEBATT

Delta i kulturdebatten på kulturdebatt@bt.no. Maks lengde hovedinnlegg: 4500 tegn inkl. mellomrom, spalteinlegg 1800 tegn.

ETTER VALET: «Den ubehagelige realiteten for alle politikere som misliker arbeiderbevegelsens halvferdige byggverk, er at velferdsstatens effektive fellesløsninger er ekstremt populære», skriv Ali Esbati og Magnus Marsdal på nettstedet manifesttidsskrift.no. For engasjert postvaldebatt, les til venstre og høyre, oppsøk manifesttidsskrift.no og minervanett.no.

HILDE SANDVIK, KULTUR- OG DEBATTREDAKTØR I BT